

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּי עו

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּו

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק י"ב

קוֹנְטֵרְס 462

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סִפְר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

- מכתב ט -

מתוך מכתב חזוק שכתב

כ"ק אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א

**לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאכת הקדש בהפצת הזֶהר
בכל העולם כּלו - על ידי מפעל הזֶהר העולמי!**

אשרי חלקכם שזכיתם לסייע למפעל קדוש ויקר המזרז ומקרב הגאֵלה
כהבטחת משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן בהזֶהר הקדוש
פְרֵשֶׁת נשא, "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזֶהר יפקון ביה מן גלותא
ברחמי". שבזכות חבורך, ספר הזֶהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות
ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו לך! כמבאר בספר תקוני הזֶהר (תקון שתייתא
בסופו), **שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי
ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות,
יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כחו וקדשתו של רבי
שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון,
"וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא
בתראה בסוף יומיא, ובגינייה, "וקראתם דרור בארץ". ובלשון הקדש: כמה
בני אדם למטה ותפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור
האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ"-
המרמז על הגאֵלה השלמה.**

גדולי ישראל בכל הדורות הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזֶהר,
שמבטל כל מיני פְרַעַנְיוֹת וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא.
הם, שיִדְעוּ אֵת עַצְמָם קִדְשָׁתָהּ אֶפְלוּ בְּאַמִּירָה בְּעֵלְמָא. ומי לנו גדול כהרמח"ל
זכותו יגן עלינו אמן - רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למווד בספר הזיהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזיהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים.

לכן תקן ביישיבתו סדר למווד מיחד של גירסא בספר הזיהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה ביישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ויבדאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמות לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ב"כסא מלך" תקון מ"ג כתב, כי למווד הזיהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב, וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא פי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

ורוח שקלי. והם נשמה יתרה, רוח יתרה, על נשמה ורוח ונפש, שהם עבדים ששולטים בגוף של ימות החל. נשמה יתרה, נשמת כל חי, כתר הראש צדיק, שהוא יום השבת. ובנשמה הייתה היו תהלה יה, שהם אבא ואמא, שעליהם נאמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, משום שהיא מרפכה לעלת העלות, שהיא מכסה ולא שולטת עליו העין, ומשום כך עין לא ראתה. רוח יתרה, הנקר שיוצא מעדן מבין אבא ואמא, ומהלכו חמש מאות שנה, ומגיע לששי שהוא צדיק להשקות את הגן, שהיא נפש יתרה, מלכות.

הנשמה ששולטת בימות החל על עבד ה' היא מכסא הכבוד, כמו שבארנו בעלי המשנה, כל הנשמות גזורות מתחת כסא הכבוד. ורוח ששולטת בימות החל על עבד ה', היא מעבד המלך מטטרוין, כולל ששה סדרי משנה, והיא שש מעלות לכסא. והנפש ששולטת בימות החל היא מכסא דין, סנדלפון, תכלת שבציצית, כמעשה לבנת הספיר. אבל בת המלך, כפסח, היא נפש השכלית, ליל שמורים, מצה שמורה, ורוח שמור כנגדה היא יום טוב, והיא יום שבת, זכור ושמור, משום שהיא אצילות ממלכות.

וכך תלמידי חכמים, בני המלך והמלכה, נקראו שבתות וימים טובים, ואין להם משלהם, שאינם בעלי מלאכה כמו שאר העבדים בני החלין. שכרם בעולם הזה ובעולם הבא לענג אותם בכל מיני מאכל ומשתה,

דשבת. וענג דיליה נשמת חיים, ורוח שקלי. ואינון נשמה יתירה, רוח יתרה, על נשמה ורוחא ונפשא, דאינון עבדין, דשליטין בגופא, דיומין דחול. נשמה יתירה, נשמת כל חי, כתר בראש צדיק, דאיהו יום שבת. ובהאי נשמה יתירה תהלה יה, דאינון אבא ואמא, דעלה אתמר, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, בגין דאיהו מרפכה לעלת העלות, דאיהו מכוסה ולא שליט עליה עינא, ובגין דא עין לא ראתה.

רוחא יתירה, נהר הנפיק מעדן, מבין אבא ואמא. ומהלכו חמש מאה שנין, ומטי לשתיקאה דאיהו צדיק. להשקות את הגן, דאיהו נפש יתירה, מלכות.

נשמה דשליטא כיומין דחולא, על עבד יי, איהי מכסא הכבוד. כמה דאוקמוה (ד"ב כ"ט ע"ב) מארי מתניתין, כל הנשמות גזורות מתחת כסא הכבוד. ורוח דשליטא כיומי דחול, על עבד יי, איהי מעבדא דמלכא מטטרוין, כליל שית סדרי משנה, ואיהי שש מעלות לכסא. ונפש דשליט בחול, איהי מכסא דין, סנדלפון, תכלת שבציצית, כמעשה לבנת הספיר. אבל ברתא דמלכא. כפסח, איהי נפש השכלית, ליל שמורים, מצה שמורה, ורוח שמור לקבליה איהי יום טוב, ואיהי יום שבת, זכור ושמור. בגין דאיהי אצילות ממלכות.

והכי תלמידי חכמים, בנוי דמלכא ומטרוניתא, אתקריאו שבתות וימים טובים. ולית לון מדלהון, דלאו אינון בעלי מלאכה, כשאר עבדין בנוי דחולין. אגרא דלהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, לענגא לון בכל מיני מאכל ומשתה, ולאוקרא לון בלבושין שפירין, כגוונא דשבת, דאתמר ביה, כפדהו בכסות נקיה. כל מה דעבד בר נש לשבתות וימים טובים, אית למעבד לון.

ומאן דמחלל שבת חייב סקילה. והכי מאן דאשתמש בתגא, חלף. והכי הוא המשתמש במי ששונה הלכות, דמחלל תורתיה. וכל שכן המבזה ליה, כאילו מבזה שבתות ומועדות. ואוקמוה מארי מתניתין, כל

המבזה ליה, כאילו מבזה שבתות ומועדות. ואוקמוה מארי מתניתין, כל

ולכבדם כותביהושים יפיסעיקמנו
ששבת, שנאמר בה, כבדהו
בכסות נקזה. כל מה שעושה
אדם לשבתות וימים טובים, יש
לעשות להם.

ומי שמחלל שבת חייב סקילה.
וכן מי שמשפמש בכתר חולף.
וכף מי שמשפמש במי ששונה
הלכות, שמחלל את תורתו. וכל
שכן המבזה אותו, כאלו מבזה
שבתות ומועדות. ופרשה בעלי
המשנה, כל המבזה את
המועדות, כאלו כופר בעקר.

וכמו שכל פלי בית המקדש
שנגראו קדש, כף כל אותם
שמשמשים תלמידי חכמים
נקראים קדש. ותלמיד רב, שהם
כנגד אברי הגוף, נקראו קדש
קדשים. וסוד הדבר רמזו בהם,
(שמות כו) והבדילה הפרכת לכם בין
הקדש ובין קדש הקדשים.
ומטטרון, אתה ומחנותיך,
צריכים להקריכם קרבן לפני ה'
בכל לילה.

עשיה, לקבל עליו על מלכות
שמים, זו קבלת יסורים של עניות
לתלמיד חכמים, שהוא מות לגוף
הבהמות. שמוזן התורה הוא
מזון של הנשמה ורוח ונפש
השכליים, שהם כהן לוי וישראל.
הכהן בו י', חכמה ודאי. הלוי בו
ה', תבונה. ישראל בו דעת, וזו
ו'. נפש יתרה, ה' אחרונה, רמ"ח
מצוות עשה ושם"ה לא תעשה.
ותורה זו אדם. וזה שכתוב זאת
התורה אדם. וזה פולל את השם
המפרש יו"ד ה"א וא"ו ה"א.
וזהי התורה מזון לאדם בארבע
הפנים שלו. מזון הבהמות לחם
ונין ובשר וכל מיני פרות, (קהלת

ג) זה לעמת זה עשה האלהים.
וצריך אדם להקריב בכל לילה
קרבן נפש ורוח ונשמה של
בהמות לפני ה', ויתודה בכמה מיני ודיים, ויעלה אותם

המועדות, את המבזה קאלו

ובגוונא דכל מאני בית המקדש ואתקריאו קדש, הכי
כל אינון דמשמשי תלמידי חכמים, אתקריאו
קדש. ותלמידי דרב דאינון לקבל אברים דגופא,
אתקריאו קדש קדשים. ורזא דמלה קא רמיז בהון, (שמות
כו) והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים.
ומטטרון, את ומשריין דילך, צריכין לקרבא לון קרבנא
קדם יי' בכל לילה.

עשיה לקבל עליה עול מלכות שמים, דא קבלת יסורין
דעניות לתלמיד חכם איהו מות לגופא דבעיין.
דמזונא דאורייתא, איהו מזונא דנשמתא ורוחא ונפשא
שכליים, דאינון כהן לוי וישראל. כהן ביה י', חכמה
ודאי. לוי, ביה ה', תבונה. ישראל, ביה דעת, ודא ו'.
נפש יתירה, ה' בתראה, רמ"ח מצוות עשה ושם"ה לא
תעשה. ותורה דא אדם, הדא הוא דכתיב, (במדבר יט) זאת
התורה אדם. ודא כליל שמא מפרש, יו"ד ה"א וא"ו
ה"א. האי איהו אורייתא מזונא לאדם, בד' אנפין דיליה.
מזונא דבעיין, נהמא וחמרא ובשרא, וכל מיני פירות,
(קהלת ז) זה לעמת זה עשה האלהים.

וצריך בר נש, לקרבא בכל לילה, קרבן נפשא ורוחא
ונשמתא דבעיין, קדם יי'. ויתודה בכמה מיני
ודייין, ויסלק לון במחשבתיה, קרבנא קדם יי'. לאפקא
לון בקריאת שמע, (בלב אחר) לקמי קדשא בריך הוא,
ויפיק רוחיה דדפיק בערקין דלפא. נפש יכוין בשרפתה,
ובשחיטתה, ובנחירתה, דהו נחירין פהנייא, הדא הוא
דכתיב ומלק את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל. והיינו
הק. ותלתא מיתות אליו, הו כמרה סומקא, ירוקא,
איכמא. דאינון בכבד כמרה בטחול, ואינון כתלת קליפין
דאגוזא.

לקודם דא, יתקן מזבח אבנים, ויכוין למעבדה סקילה,
כמרה חנורא, דשלטת בכנפי ריאה, באינון
בהמות לפני ה', ויתודה בכמה מיני ודיים, ויעלה אותם

אותם בקריאת שמע (בלב אהד) לפני הקדוש ברוך הוא, ויוציא את רוחו שדופק בעורקי הלב. הנפש, יכונן בשרפתה ובשחטתה ובנחירתה, שהיו הפגנים נותרים, זהו שכתוב ומלק את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל. והינו חנק. ושלש המיתות הללו היו כמו מרה אדמה, ירקה וישחרה, שהם בכבוד, במרה ובטחול, והם כשלש קלפות האגוז.

וקדם לכן יתקן מזבח אבנים, ויכונן לעשות סקילה ממרה הלבנה ששולטת בכנפי ראה באותן סוכות שאותן הבהמות תפוסות שם. ויורדת אש תכלת ומכלה אותם, ויהיו החיות והבהמות והעופות טהורים לקרב לה, ולהשרות שמו עליהם. באותו זמן יתקיים בהם, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים. ויהיו כמו סוס שאדונו רוכב עליו. זהו שכתוב (חבקוק א) פי תרפב על סוסיד מרפבתיך ישועה. ובאותו זמן - אדם ובהמה תושיע ה'.

והתלמיד חכם שקול לכל בעלי התורה, וכך צריך לשקל עצמו מצדה של התורה, ומצד האיברים של הגוף צריך לשקל לעצמו לכל עמי הארץ, כמו שבארה בעלי המשנה, לעולם יראה אדם עצמו פאלו כל העולם פלו תלוי בו. ויכונן בנפשו וברוחו ובנשמתו לעשות אותם קרפנות עם כל בני העולם. והקדוש ברוך

הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. וכזה, אדם ובהמה תושיע ה'. קמו כל התנאים והאמוראים אליו, ואמרו כלם בקול אחד: אתה הוא הרועה הנאמן שיש לך רשות לעשות את כל זה, שאתה שקול לכל ישראל, ומשום כף שלח אותך הקדוש ברוך הוא ביניהם. (ע"כ הרעיא מהימנא).

תוספתא

זאת תורה העלה. אמר רבי חייה, את הפסוק הזה בארנו בגון הזה: זאת תורת - זו פנסת ישראל. העלה - זו מחשבה רעה, שעולה על רצונו של אדם להסיטו מדרך האמת. היא העלה - היא היא שעולה להסטיין על האדם, ורוצה לשרף אותו באש, פדי שלא ינתן לו מקום להשטיין.

סוכות דאלין בעירן תפוסין תמן. ונחיתת אשא תכלא, וישצי לון, ויהון חיוון ובעירן ועופין דכיוון, לקרבא לני, ולשריאי שמייה עלייהו. ובהוא זמנא יתקיים בהו, (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אלהיכם חיים. ויהון פסוסיא דרכיב מאריה עלייהו, הדיא הוא דכתיב, (חבקוק ג) פי תרכב על סוסיד מרפבתיך ישועה, ובהוא זמנא (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'.

ותלמיד חכם איהו שקיל לכל מארי תורה, והכי צריך למהוי שקיל גרמיה מסטרא דאורייתא, ומסטרא דאברים דגופא, צריך למשקל גרמיה לכל עמי הארץ. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, לעולם יראה אדם עצמו, פאלו כל העולם פלו תלוי בו. ויכונן בנפשיה וברוחיה ובנשמתיה, למעבד לון קרפנין, עם כל בני עלמא. וקודשא ברוך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. ובדיא אדם ובהמה תושיע יי'. קמו כלהו תנאין ואמוראין לגביה, ואמרו כלהו בקלא חדא, אנת הוא רעיא מהימנא, דאית לך רשו למעבד כל דא, דאנת שקיל לכל ישראל, ובגין דא שלח לך קדשא ברוך הוא ביניהו. (ע"כ רעיא מהימנא).

תוספתא

(ויקרא ו) זאת תורת העולה. אמר רבי חייה, האי קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא, זאת תורת: דא כנסת ישראל. העולה דא מחשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא דבר נש, לאסטאה ליה מארחא דקשוט. היא העולה: היא היא דסלקא ואסטאיה ליה לבר נש, בעי לאוקדא ליה (דף ג' ע"א) בנורא. בגין דלא יתיהיב ליה

הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. וכזה, אדם ובהמה תושיע ה'. קמו כל התנאים והאמוראים אליו, ואמרו כלם בקול אחד: אתה הוא הרועה הנאמן שיש לך רשות לעשות את כל זה, שאתה שקול לכל ישראל, ומשום כף שלח אותך הקדוש ברוך הוא ביניהם. (ע"כ הרעיא מהימנא).

ולכן, על המזבח כל הלילה. מי הלילה? זו כנסת ישראל, שהיא זאת, לטהר את האדם מאותו רצון.

ע"ז מוקדה, משום שנהר דינור הוא מקום לשרף את כל אלו שלא עומדים בקיומם, ששרי מכניסים אותם לאותה אש בווערת ומעבירים את שליטתם מן העולם. וכדי שלא תשלט, (צריך) על מוקדה כל הלילה, ותכנע ולא תשלט. (עי"ב תוספתא).

כתוב (מלכים א-ט) והנה ה' עבר ורוח גדולה וחסד וגו'. רוח גדולה שאמרנו, וכתוב לא ברוח ה'. ואחר הרוח רעש, שכתוב (יחזקאל א) ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול. הרי רעש אחר הרוח. ואחר הרעש אש, והו שכתוב (דניאל ז) נהר דינור יוצא ושופע מלפניו וגו'.

רבי יצחק אמר, הנינו שכתוב (יחזקאל א) ודמות החיות מראיהם כגחלי אש בערות כמראה הלפדים היא מתהלכת בין החיות ונגה לאש ומן האש יוצא ברק. ואחר האש קול דממה דקה, הקול הזה קול אחרון, שהוא דממה דקה, שאין לה דבר פרט משלה, אלא היא דוממת מעצמה. וכשמתפנסים עליה, היא נשמעת בכל העולמות, וכלם מזדעזעים ממנה. דממה דקה, למה היא דקה? משום (שחיה) שבאה הקטנה מכלן.

רבי חייא אמר, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה - זה אשו של יצחק, שכתוב (בראשית כב) הנה האש והעצים, והנינו אש תמיד, שעומדת תמיד. והעצים - אלו העצים של אברהם, שכתוב ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר. שנינו, מהאש של יצחק שופע ומגיע למזבח הנה, ויוצאת גחלת אחת לצד מזרח, וגחלת אחת לצד

דוכתא לאסטאה, ובגין כך על המזבח כל הלילה. מאן לילה. דא כנסת ישראל, דאיהי זאת לאתדבאה בר נש מההוא רעותא.

על מוקדה, בגין דנהר די נור איהו אתר לאוקדא, לכל אינון דלא קיימי בקיימיהו, דהא עאלין לון כההוא נורא דדליק ומעברי שולטניהון מעלמא. ובגין דלא תשלוט (כ"א אצמרה) על מוקדה כל הלילה, ואתכפייא ולא שלטא. (ע"ב תוספתא).

כתוב (מלכים א-ט) והנה יי' עבר וגו' ורוח גדולה וחסד וגו'. רוח גדולה דאמרן, וכתוב לא ברוח יי'. ואחר הרוח רעש דכתוב, (יחזקאל א) ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול. הרי רעש אבתריה דרוח. ואחר הרעש אש, דא הוא דכתוב (דניאל ז) נהר די נור נגיד ונפק מן קדמוהי וגו'.

רבי יצחק אמר היינו דכתוב, (יחזקאל א) ודמות החיות מראיהן כגחלי אש בערות כמראה הלפידים היא מתהלכת בין החיות ונגה לאש ומן האש יוצא ברק ואחר האש קול דממה דקה. קול דא, קול בתראה, דהיא דממה, דלית לה מלה פרטא, אלא היא דממה מגרמה. וכד מתפנשי עליה, היא אשתמע בכלהו עלמין, וכלהו מזדעזעי מנה. דממה דקה, אמאי היא דקה. בגין (כ"א דאיהו) (דאיהו) זעירא מפלא.

רבי חייא אמר, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, דא אשו די יצחק. דכתוב, (בראשית כב) הנה האש והעצים, והנינו אש תמיד, דקיימא תדיר. והעצים, אלין עצים דאברהם, דכתוב ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר. הנון, מאשא די יצחק נגיד ומטי להאי מזבח, ונפיק גומרא חד לסטר מזרח, וגומרא ומגיע למזבח הנה, ויוצאת גחלת אחת לצד מזרח, וגחלת אחת לצד

צפון, ונחלת אחת לצד דרום, לארבע קרנות המזבח, והכהן מסובב אותה לארבע קרנות.

במזבח (במזרח) יש כבש אחד בדרגות ידועות, והדרגה הפחותה מגיעה ויורדת לתהום העליון, מתוך שש אחת. ובשעה שאותן הגחלים מגיעות לארבע הקרנות, רוח אחת מתעוררת ויורדת לאותו התהום העליון.

ובאותו מקום יש צבאות צבאות שאומרים קדוש בקול גדול עליון. ומצד אחר אומרים קדוש בקול נעימות עליונה. ומצד אחר צבאות אחרים שאומרים קדוש. וכן לארבע הקרנות. שש מאות אלף רבבות צבאות בכל קרן נמצאים, ועליהם ממנה אחד, וכלם לבושים אפוד, ועומדים לסדר עבודת המזבח כנגד התחתונים.

במקום אחר נמצאים גלי הים שנוהמים ויורדים בדרגות ידועות, ושם צבאות שאומרים בקול נעימות, ברוף כבוד ה' ממקומו. וכלם משבחים בשירה ולא שוקטים ביום ובלילה, וכלם מסדרים שבח בקול נעימות.

במקום אחר נמצאים צבאות צבאות, עומדים בפחד, בזיע, ברתת, כמו שנאמר (יחזקאל א) ונגה להם ויראה להם. ונגה להם ויראה להם. וכלם מסתכלים אל אותו מזבח שלמעלה.

ובשעה שמגיעה האש של יצחק על גבי המזבח, כמה זיקים עולים ויורדים לכל עבר, ולוהטים מהם כמה תקיפים בעלי כח, גבורים של העולם. ואלמלא שהכהן עומד על המזבח ומסדר עצים, לא יכול העולם לעמוד לפניהם. מאלה

חד לסטר מערב, וגומרא חד לסטר צפון, וגומרא חד לסטר דרום, לד' זווין דמדבחה, וכהנא אסחר לה לד' זווין.

במדבחה (ס"א במזרח) אית כבש חד, בדרגין ידיען. ודרגא תתאה, מטי ונחית לתהומא עלאה, מגו שית חד. ובשעתא דאינון גומרין מטו לד' זווין, חד זיקא אתער ונחית לההוא תהומא עלאה.

ובההוא אתר, אית חיילין חיילין דאמרי קדוש, בקל רב עלאה. ומסטר אחר אמרי קדוש, בקל נעימותא עלאה. ומסטר אחר, חיילין אחרין דאמרי קדוש. וכן לד' זווין. שית מאה אלף רבוון חיילין בכל זוויה אשתכח, ועליהו חד ממנא, וכלהו מתלבשי אפודא, וקיימי לסדרא פולחנא דמדבחה לקבל תתאי.

באתר אחרא משתכחי גלגלי ימא דנהמין, ונחתין בדרגין ידיען, ותמן חיילין אמרין בקל נעימותא, (יחזקאל ג) ברוף כבוד יי' ממקומו. וכלהו משבחי בשירתא, ולא משתככי ביממא ובליילא, וכלהו מסדרי שבחה בקל נעימותא.

באתר אחרא, משתכחי חיילין חיילין, קיימין בדחילו בזיע ברתת, כמה דאת אמר

(יחזקאל א) ונגה להם ויראה להם. (ונגה להם ויראה להם). וכלהו מסתכלי לגבי ההוא מדבחה דלעילא.

ובשעתא דמטי אשא דיצחק על גבי מדבחה, כמה זיקין סלקין ונחתין לכל עבר, ומתלהטין מנייהו. כמה תקיפין מארי דחילא, גיברין דעלמא. ואלמלא דכהנא קאים על מדבחה, ומסדר אעין, לא יכיל עלמא למיקם קמיהו. מאלין גומרין וזיקין דנפקין, מתלהטין גביהון דאינון חינון,

כְּמָה דְּאֵת אָמַר וּדְמוּת הַחַיּוֹת מְרַאֲיֵהם כְּגַחְלֵי
אֵשׁ בּוֹעֵרוֹת כְּמַרְאֵה הַלְּפִידִים.

כְּמַרְאֵה דִּימִינָא דְּאִינוּן חַיּוּן, אֲתַעַר רוּחָא
חָדָא מְלַעֲיָלָא, נָשִׁיב וַיְתִיב בְּהֵוּא
אֲשָׁא, וּמִתְלַהֲטָא וּמִתְבַּסְמָא, וְלֵהִיט, וְשַׁכִּיף
בְּזִיוּוּא יְקִירָא, וְנִהִיר לְכַמָּה חַיִּילִין דְּקִימִין
בְּסַטְרָא דִּימִינָא. מְסַטְרָא דְשִׁמְאָלָא, אֲתַעַר
רוּחָא אַחְרָא תְּקִיפָא, מִתְבַּר טְנָרִין, וְנָשִׁיב (כ"א
וְהִיב) בְּהֵוּא אֲשָׁא, וְאֲתַתְקַף וְאֲתַגְבַּר. כְּדִין
אֲתַלְבַּשׁ מְנִיָּה הֵוּא רוּחָא דְּמְסַטְרָא
דְשִׁמְאָלָא, וְנִהִיר (כ"א וְלֵהִיט) לְכַמָּה חַיִּילִין
דְּקִימִין לְהֵוּא סֵטֵר. וְכֵן לְאַרְבַּע סְטָרִין, לְד'
מִשְׁרִיין. וְכִלְהוּ מִתְבַּסְמִין בְּשַׁעֲתָא דְכֵהֲנָא סְלִיק
עַל מְדַבְחָא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא תְרִין מְדַבְחָאן אִינוּן לְתַתָּא,
וְתִרְיָן לְעֵילָא. חַד פְּנִימָאָה דְכֻלָּא, (ד' ט' 2
ע"ב) דְּמִתְקַרְב בֵּיה קְטָרַת פְּנִימָאָה, וְדָקָה.
קְשׁוּרָא דְמֵהִימְנוּתָא, וְכֵהֲנָא עֲלָאָה מְפֻלָּא,
אֲתַקְשֵׁר (נ"א אֲקִפֵּר) קְטוּרְתָא דָא, בְּקְשׁוּרָא
דְמֵהִימְנוּתָא, וְדָא אֲתַקְרִי מְזַבַּח הַזֶּהָב, וּמֵהֲכָא
אֲתַקְטֵר וְאֲתַקְשֵׁר קְשׁוּרָא דְמֵהִימְנוּתָא, בְּחַד
קְשׁוּרָא. וְחַד מְדַבְחָא אַחְרָא, וְאֲקִרִי מְזַבַּח
הַנְּחֻשֶׁת, וְדָא הוּא לְבַר, (בְּרַבָּא עֲלָאָה) וּמִיכָאֵל
הַשֵּׁר הַגָּדוֹל, מְקַרִּיב עֲלֵיהָ קְרַבְנָא נְיִיחָא
דְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא. וְלְתַתָּא, מְזַבַּח הַזֶּהָב,
וּמְזַבַּח הַנְּחֻשֶׁת, בְּדָא קְטָרַת. וּבְדָא חֲלָבִין
וְאִמּוּרִין.

וְעַד דָּא כְּתִיב, (מְשַׁלִּי כו) שְׁמֵן וּקְטָרַת יִשְׁמַח לָב.
וְלֹא כְּתִיב שְׁמֵן וְחֲלָבִין וְאִמּוּרִין יִשְׁמַח,
אִף עַל גַּב דְּאֲתַבְּסְמוּתָא דְרוּגְזָא וְדִינָא אִינוּן.
אֲבָל שְׁמֵן וּקְטָרַת, חֲדוּתָא דְכֻלָּא אִיהוּ, וְלֹא
מְסַטְרָא דְרוּגְזָא וְדִינָא. וְדָא מְדַבְחָא דְאִיהוּ
פְּנִימָאָה דְקְטָרַת (כ"א דְּאִינוּן פְּנִימָאָה דְקְטָרַת) וְדָקָה,

הַגָּחְלִים וְהַיְקִים שְׁיֻצְאִים,
לִוְהִטִּים גְּבִיּהֶם שֶׁל אוֹתָן חַיּוֹת,
כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וּדְמוּת הַחַיּוֹת
מְרַאֲיֵהם כְּגַחְלֵי אֵשׁ בְּעֵרוֹת
כְּמַרְאֵה הַלְּפִידִים.

כְּצַד יְמִין שֶׁל אוֹתָן הַחַיּוֹת
מִתְעוֹרֶרֶת רוּחַ אַחַת מְלַמְעָלָה,
נוֹשֶׁבֶת וְיוֹשֶׁבֶת בְּאוֹתָהּ הָאֵשׁ,
וּמִתְלַהֶטֶת וּמִתְבַּשְׂמֶת, וְלוֹהֶטֶת,
וְשׁוֹכֶכֶת בְּזִיוֵי יָקָר, וּמֵאִירָה לְכַמָּה
צְבָאוֹת שְׁעוּמָדִים בְּצַד יְמִין.
וּמִצַּד הַשְּׂמָאל מִתְעוֹרֶרֶת רוּחַ
אַחֶרֶת תְּזַקֵּה מִשְׁבֶּרֶת סְלָעִים
וְנוֹשֶׁבֶת (וְיוֹשֶׁבֶת) בְּאוֹתָהּ הָאֵשׁ
וּמִתְחַזְּקֶת וּמִתְגַּבֶּרֶת. וְאִזּוֹ
מִתְלַבֶּשֶׁת מְנִיָּה אוֹתָהּ רוּחַ
שְׂמִצָּד שְׂמָאל, וּמֵאִירָה (וְלוֹהֶטֶת)
לְכַמָּה צְבָאוֹת שְׁעוּמָדִים בְּאוֹתוֹ
צַד, וְכֵן לְאַרְבַּעַת הַצְּדָדִים,
לְאַרְבַּע מַחְנוֹת. וְכֻלָּם מִתְבַּשְׂמִים
בְּשַׁעֲתָא שְׁהִכְהִן עוֹלָה עַל הַמְּזַבֵּחַ.
אָמַר רַבִּי אַבָּא, שְׁנֵי מְזַבְחוֹת הֵם
לְמִטָּה, וְשְׁנָיִם לְמַעְלָה, אֶחָד
פְּנִימִי שֶׁל הַכֹּל, שְׁנִיקְרֵבֶת בּוֹ
הַקְטָרַת הַפְּנִימִית וְדָקָה, קָשֶׁר
הָאִמּוּנָה, וְהַכְהֵן הַעֲלִיּוֹן מֵהַכֹּל
קוּשֵׁר (מְקַטֵּיר) אֵת הַקְטָרַת הַזֶּהָב
בְּקָשֶׁר הָאִמּוּנָה, וְזֶה יִקְרָא מְזַבֵּחַ
הַזֶּהָב. וּמִכָּאֵן נִקְטֵר וְנִקְשֵׁר קָשֶׁר
הָאִמּוּנָה בְּקָשֶׁר אֶחָד. וּמְזַבֵּחַ אֶחָד
אַחֵר שְׁנִיקְרָא מְזַבֵּחַ הַנְּחֻשֶׁת, וְזֶהוּ
בְּחוּץ, (גְּדוּל עֲלִיּוֹן) וּמִיכָאֵל הַשֵּׁר
הַגָּדוֹל מְקַרִּיב עֲלֵיו קְרַבֵּן נִיחֹחַ
לְקוּדְשׁ בְּרוּף הוּא. וְלְמִטָּה -
מְזַבֵּחַ הַזֶּהָב וּמְזַבֵּחַ הַנְּחֻשֶׁת, בְּזֶה
קְטָרַת, וּבְזֶה חֲלָבִים וְאִמּוּרִים.

וְעַד זֶה כְּתוּב, (מְשַׁלִּי כו) שְׁמֵן וּקְטָרַת
יִשְׁמַח לָב. וְלֹא כְּתוּב שְׁמֵן
וְחֲלָבִים וְאִמּוּרִים יִשְׁמַח, אִף עַל
גַּב שֶׁהֵם הַתְּבַשְׂמוֹת שֶׁל הַרְגֵז
וְהַדִּין. אֲבָל שְׁמֵן וּקְטָרַת הֵם
שְׂמַחַת הַכֹּל, וְלֹא מִצַּד הַרְגֵז
וְהַדִּין. וְהַמְּזַבֵּחַ הַזֶּה שֶׁהוּא פְּנִימִי
שֶׁל קְטָרַת (שֶׁהֵם פְּנִימִיּוֹת הַקְטָרַת) וְדָקָה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרם לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר
שיחות בימינו
0722-990044

בא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

